

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Όσιος Αθανάσιος Χαμακιώτης παρέμεινε ακούραστος εργάτης της Εκκλησίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Στο Ιερό Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο των Αγίων Δώδεκα Αποστόλων, στην «Κόκκινη Εκκλησιά» Καρδίτσας, τελέσθηκε την Πέμπτη 22 Οκτωβρίου 2026, η ακολουθία του Εσπερινού της ιεράς Αγρυπνίας επί τη ανακομιδή του ιερού λειψάνου του Οσίου Αθανασίου του Χαμακιώτου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού της ιεράς Αγρυπνίας. Κατά τη διάρκειά της, τέθηκε προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών απότμημα του ιερού λειψάνου του Οσίου,

προσφέροντας στους ευλαβείς προσκυνητές την ευκαιρία να τιμήσουν τον σύγχρονο αυτό άγιο της Εκκλησίας μας.

Στην ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στη μεγάλη ευλογία και χάρη που προσφέρει η παρουσία του ιερού λειψάνου του Οσίου Αθανασίου, ενός αγίου που έζησε σε εποχή σχετικά κοντινή στη δική μας, καθώς η οσιακή του κοίμηση πραγματοποιήθηκε το 1967. Όπως υπογράμμισε, η εγγύτητα της εποχής του μάς δίνει τη δυνατότητα να προσεγγίσουμε πιο άμεσα τη ζωή και την πνευματική του παρουσία, αναγνωρίζοντας στο πρόσωπό του ένα φωτεινό παράδειγμα πίστεως και ολοκληρωτικής αφιερώσεως στον Κύριο.

Ο βίος του Οσίου υπήρξε φωτεινός, καθώς ολόκληρη η ζωή του ήταν προσανατολισμένη στην εφαρμογή των εντολών του Ιησού Χριστού. Η αγάπη του προς τον Θεό δεν παρέμεινε μια εσωτερική κατάσταση, αλλά εκφράστηκε έμπρακτα μέσα από τη φιλανθρωπία, τη στήριξη και τη βοήθεια προς τους ανθρώπους που είχαν ανάγκη. Σε κάθε τόπο όπου διακονούσε, φανέρωνε με τη στάση του την παρουσία του Χριστού, προσεγγίζοντας με αγάπη και ενδιαφέρον τον αδύναμο και δοκιμαζόμενο συνάνθρωπο.

Ο Όσιος Αθανάσιος, εξαιτίας προβλημάτων υγείας, εγκατέλειψε την Ιερά Μονή στην οποία είχε ανατραφεί πνευματικά και μετέβη στην Αθήνα. Εκεί διακόνησε σε διάφορους ιερούς ναούς, καταλήγοντας στην περιοχή του Αμαρουσίου, όπου για τριάντα και πλέον χρόνια διακόνησε στον Ιερό Ναό της Παναγίας της Νερατζιωτίσσης, αναδεικνύοντας τα πνευματικά του χαρίσματα και προσφέροντας με αφοσίωση την ιερατική και ποιμαντική του διακονία.

Στηρίζοντας τους ανθρώπους, λειτουργώντας στο ιερό θυσιαστήριο και προσευχόμενος αδιάκοπα προς τον Κύριο της δόξης, τόσο για τον εαυτό του όσο και για τον λαό, ο Όσιος παρέμεινε ακούραστος εργάτης της Εκκλησίας. Η παρουσία του ήταν συνεχής, νύχτα και ημέρα, ακόμη και μέσα σε δύσκολες συνθήκες, σε μια εποχή που χαρακτηριζόταν, όπως κάθε εποχή, από ανθρώπινες αδυναμίες, αποστασίες και ποικίλες δοκιμασίες.

Η βαθιά αγάπη του προς τον Ιησού Χριστό τον οδήγησε να αγαπήσει εξίσου και το πλάσμα του Θεού, τον άνθρωπο. Ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένος απέναντι στον αδύναμο και τον πονεμένο συνάνθρωπο, δεν έμενε αδιάφορος μπροστά στις ασθένειες, στις θλίψεις και στις δυσκολίες της ζωής. Η αγάπη του προς τον Θεό

γινόταν έμπρακτη αγάπη προς τον πλησίον, ενώ η προσευχή του αποτελούσε έκφραση της βαθιάς επιθυμίας του να προσφέρει ανακούφιση και ελπίδα στους ανθρώπους.

Παράλληλα, η καρδιακή προσευχή που καλλιεργούσε ως μοναχός και ασκητής μέσα στον κόσμο τού έδινε τη δυνατότητα να προσφεύγει με παρρησία στον Θεό και να μεσιτεύει για τους ανθρώπους, για τα πάθη και τις ασθένειές τους. Ο Όσιος Αθανάσιος αναδείχθηκε σημειοφόρος, καθώς, με την προσευχή του, ο Θεός επιτελούσε θαυμαστά έργα. Οι δεήσεις του γίνονταν αφορμή να απαλύνονται ο πόνος, η λύπη και η απελπισία των ανθρώπων, ενώ τα θαύματα αποτελούσαν μαρτυρία της παρουσίας και της δύναμης του Ιησού Χριστού.

Όπως επεσήμανε ο Σεβασμιώτατος, τα χαρίσματα αυτά δεν προέρχονταν από

κάποια ανθρώπινη δύναμη, αλλά από την απλότητα και την ολοκληρωτική αφιέρωση της καρδιάς του Οσίου στον Κύριο της δόξης. Εκείνος που αγαπούσε βαθιά τον Χριστό και εμπιστευόταν ολόκληρη την ύπαρξή του σε Εκείνον αξιώθηκε να γίνει όργανο της θείας χάριτος και να προσφέρει παρηγοριά στους ανθρώπους που προσέφευγαν με πίστη στη βοήθειά του.

Η οσιακή ζωή του υπήρξε ευάρεστη στον Θεό, ο οποίος χαρίτωνε τον ταπεινό Του δούλο, ενώ εκείνος παρέμενε πάντοτε προσηλωμένος στην αποστολή του. Δεν επιδίωκε να προβάλλει τον εαυτό του ούτε να αποδίδεται σε εκείνον η δόξα για τα θαυμαστά γεγονότα. Αντίθετα, προέβαλλε διαρκώς τον Ιησού Χριστό ως την πηγή της δύναμης και της χάριτος, παραμένοντας ο ίδιος κρυμμένος πίσω από το ράσο του και την ταπεινή διακονία του.

Στο σημείο αυτό, ο Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος ανέδειξε τη βαθιά πνευματική σημασία της ταπεινοφροσύνης, παραπέμποντας στον λόγο του Τιμίου Προδρόμου: «Εκείνον δει αυξάνειν, εμέ δε ελαττούσθαι». Αυτή τη στάση ζωής ακολούθησε ο Όσιος Αθανάσιος, επιδιώκοντας να φανερώνεται στους ανθρώπους η παντοδυναμία και η αγάπη του Θεού και όχι η δική του προσωπικότητα. Παρότι γινόταν το όργανο μέσα από το οποίο εκδηλωνόταν η θαυματουργική χάρη, εκείνος παρέμενε ταπεινός, επιζητώντας να δοξάζεται αποκλειστικά το όνομα του Κυρίου.

Σκοπός του ήταν να δοθεί στους ανθρώπους η δυνατότητα να γνωρίσουν το μεγαλείο του Θεού, να ανακτήσουν την ελπίδα τους και να βγουν από την απόγνωση που προκαλούν οι δοκιμασίες της ζωής. Με την προσευχή, την αγάπη και την ταπείνωσή του, ο Όσιος Αθανάσιος γινόταν μαρτυρία της ζωντανής παρουσίας του Χριστού στον κόσμο, δείχνοντας ότι η αληθινή πνευματική δύναμη βρίσκεται στην ολοκληρωτική εμπιστοσύνη στον Θεό.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος παρουσίασε τον Όσιο Αθανάσιο ως έναν άγιο άνθρωπο της Εκκλησίας, ο οποίος αποτελεί πρότυπο ζωής για όλους τους πιστούς. Το παράδειγμά του καλεί τον καθένα να αγωνιστεί για να αποκτήσει τη χάρη και την παρουσία του Θεού στη ζωή του, καλλιεργώντας την απλότητα της καρδιάς, την προσευχή και την αφιέρωση στο θέλημα του Κυρίου.

Μέσα από αυτή την πνευματική πορεία, ο άνθρωπος μπορεί να επιτρέψει στον Θεό να φωτίσει την καρδιά και τη ζωή του, ώστε να καρποφορούν σε αυτόν καταστάσεις πνευματικού φωτισμού, αγιασμού και χάριτος. Αυτή είναι η παρακαταθήκη που αφήνει ο βίος του Οσίου Αθανασίου του Χαμακιώτου: μια ζωή ολοκληρωτικά αφιερωμένη στον Χριστό, που μετατρέπεται σε διαρκή προσφορά

αγάπης προς τον συνάνθρωπο και σε μαρτυρία της δυνάμεως του Θεού.

